

Arrest

nr. 191 828 van 11 september 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 4 september 2017 per aangetekend schrijven heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 augustus 2017 tot binnenkomstweigering met terugdrijving – asielzoeker (bijlage 11*ter*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2017 om 13.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. RECTOR, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 6 juli 2017 op de luchthaven van Brussel-Nationaal (Zaventem) een eerste asielaanvraag in.

1.2. Op 6 juli 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) een beslissing tot binnenkomstweigering met teruggedrijving – asielzoeker.

1.3. Op 28 juli 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nr. 190 861 van 23 augustus 2017 bevestigt de Raad de beslissing, vermeld in punt 1.3.

1.5. Op 28 augustus 2017 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

1.6. Op 28 augustus 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot binnenkomstweigering met teruggedrijving – asielzoeker (bijlage 11ter). Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“BESLISSING TOT BINNENKOMSTWEIGERING MET TERUGDRIJVING - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 72. § 1, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de toegang tot het Rijk geweigerd aan de heer/ mevrouw die verklaart te heten:

naam: O. A.

voornaam: H.

geboortedatum; 13/03/1988

geboorteplaats: J.

nationaliteit: Somalië

Derhalve wordt de betrokkene teruggedreven, zodra deze beslissing uitvoerbaar wordt.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Art.3, eerste lid 2° niet in het bezit van een geldig reisdocument/geldige reisdocumenten

Art. 3 eerste lid 2° niet in het bezit van een geldig visum of een geldige verblijfsvergunning

[...]”

1.7. Op 31 augustus 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering tot in overwegingname van de tweede asielaanvraag. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.8. Bij arrest nr. 191 796 van 11 september 2017 verwerpt de Raad het beroep, vermeld in punt 1.7.

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, §75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, §113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie*-karakter ervan. Dit *prima facie*-onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief, afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces, toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. De verzoekende partij voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Zij zet voormeld middel uiteen als volgt:

"Verweerster poogt verzoeker terug te drijven naar Somalië zonder evaluatie van een risico op behandeling in strijd met art. 3 EVRM in Somalië.

Dit onderzoek vond niet plaats op niveau van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen omwille van het feit dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen haar onderzoek focuste op het recent verblijf van verzoeker in Jowhar.

Omdat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het recent verblijf ongeloofwaardig achtte, bleef het onderzoek naar een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of ernstige schade in de zin van art. 3 EVRM uit.

Verzoeker wordt teruggedreven naar Mogadishu zonder een onderzoek naar het risico op refoulement. Het is vaststaande rechtspraak van Uw Raad dat geloofwaardigheid het onderzoek naar de vrees voor vervolging of risico op ernstige schade niet in de weg mag staan:

"La partie défenderesse déduit de cette absence de crédibilité du récit de la partie requérante qu'elle est dans l'impossibilité d'évaluer tant le bien-fondé de sa crainte de persécution que son risque réel de subir des atteintes graves en cas de retour au Kosovo. Le Conseil rappelle toutefois que l'absence de crédibilité des déclarations de la partie requérante ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence dans son chef d'une crainte d'être persécutée ou d'un risque d'atteinte grave qui pourrait être établie à suffisance par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains."

Uw Raad besliste reeds dat twijfel over recent verblijf het onderzoek naar de grond van de zaak niet in de weg mag staan wanneer er geen twijfel bestaat over de nationaliteit, zoals in casu:

"Niettegenstaande de commissaris-generaal op 29 maart 2016 een nieuwe beslissing nam waarbij de asielaanvraag van verzoeker ditmaal wel in overweging wordt genomen dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing voorbij gaat aan het gewijsde van het arrest van 29 februari 2016 waar er gesteld wordt dat er geen onderzoek werd gedaan "naar de omstandigheden en de veiligheidssituatie in het land van herkomst, in casu Afghanistan, en zonder dat wordt nagegaan of verzoeker al dan niet een vestigingsalternatief heeft in één van de grote steden nu uit het bevel blijkt dat ook de Dienst Vreemdelingenzaken niet twijfelt aan de Afghaanse nationaliteit van verzoeker." Hoewel verweerder geheel terecht vaststelt dat verzoeker zijn afkomst uit de provincie Nangarhar niet aannemelijk heeft gemaakt, twijfelt hij niet aan de Afghaanse nationaliteit van verzoeker. Gelet op het gestelde in voormeld arrest van 29 februari 2016 kon worden verwacht dat verweerder een onderzoek zou gevoerd hebben naar de veiligheidssituatie in het land van herkomst teneinde na te gaan of verzoeker beschikt over een intern vestigingsalternatief in geval van een terugkeer naar Afghanistan."

Daarnaast stelde Uw Raad, eveneens in een Somalisch dossier, dat de medewerkingsplicht niet inhoudt dat aangetoond dient te worden rechtstreeks uit een bepaalde regio te komen. Twijfel over de plaats van eerder verblijf mag een onderzoek naar de nood aan internationale bescherming niet in de weg staan:

"Ten overvloede weze aangestipt dat de medewerkingsplicht, die zijn oorsprong vindt in artikel 13 van de voormelde Procedurerichtlijn "verplichtingen van verzoeker", inhoudt dat de verzoeker samenwerkt met de bevoegde autoriteiten om de elementen zoals vermeld in artikel 4, lid 2 van de Kwalificatierichtlijn vast te stellen. Daargelaten de vraag of de voormelde artikelen directe werking hebben en zouden zijn omgezet in nationaal recht, blijkt uit dit voormelde artikel 4, lid 2 van de Kwalificatierichtlijn dat lidstaten onder meer mogen verlangen dat de verzoeker verklaringen en documentatie ter staving van zijn "land(en) en plaats(en) van eerder verblijf" voorlegt. De verplichting om mee te werken onder meer voor wat betreft de vaststelling van de plaats of plaatsen van eerder verblijf, vereist echter niet dat de verzoeker moet aantonen "rechtstreeks" uit een bepaalde regio te komen. Bovendien maakt de plaats van eerder verblijf slechts een van de relevante elementen uit om het verzoek te beoordelen blijkens artikel 4, lid 1 juncto lid 2 van de Kwalificatierichtlijn zodat een bijzonder zwaar gewicht toekennen aan de plaatsen van eerder verblijf, al naargelang het geval kan aanleiding geven tot een partieel en dus onvolledig onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in geval van terugkeer."

Ook het EHRM is duidelijk in haar rechtspraak. Het Hof stelt dat het de verantwoordelijkheid van de nationale autoriteiten is om het risico bij terugkeer naar het land van herkomst te evalueren.

"C'est en effet, aux autorités nationales, responsables en matière d'asile, d'examiner les craintes des requérants et les documents produits par eux et d'évaluer les risques qu'ils encourent en cas de renvoi dans leur pays d'origine ou vers un pays intermédiaire au regard de l'article 3"

"192. The Court emphasises that, in cases concerning the removal of seriously ill persons, the event which triggers the inhuman and degrading treatment, and which engages the responsibility of the returning State under Article 3, is not the lack of medical infrastructure in the receiving State.

Likewise, the issue is not one of any obligation for the returning State to alleviate the disparities between its health-care system and the level of treatment existing in the receiving State through the provision of free and unlimited health care to all aliens without a right to stay within its jurisdiction.

The responsibility that is engaged under the Convention in cases of this type is that of the returning State, on account of an act – in this instance, expulsion – which would result in an individual being exposed to a risk of treatment prohibited by Article 3."

Het onderzoek naar een mogelijke schending van art. 3 EVRM dient, gezien het absoluut karakter en de ernstige en onomkeerbare gevolgen van een schending, nauwgezet te gebeuren. Het ontbreken van of een gebrekkig onderzoek maken een voorwaardelijke schending van artikel 3 EVRM uit:

"200. The Court concludes from the above that, although the Aliens Office's medical adviser had issued several opinions regarding the applicant's state of health based on the medical certificates provided by the applicant (see paragraphs 67-68 above), these were not examined either by the Aliens Office or by the Aliens Appeals Board from the perspective of Article 3 of the Convention in the course of the proceedings concerning regularisation on medical grounds.

201. Nor was the applicant's medical situation examined in the context of the proceedings concerning his removal (see paragraphs 73, 78 and 84 above)."

"205. In conclusion, the Court considers that in the absence of any assessment by the domestic authorities of the risk facing the applicant in the light of the information concerning his state of health and the existence of appropriate treatment in Georgia, the information available to those authorities was insufficient for them to conclude that the applicant, if returned to Georgia, would not have run a real and concrete risk of treatment contrary to Article 3 of the Convention (see paragraph 183 above).

206. It follows that, if the applicant had been returned to Georgia without these factors being assessed, there would have been a violation of Article 3."

«66. Or, la Cour insiste sur le fait que, compte tenu de l'importance qui doit être attachée à l'article 3, du caractère absolu de cette disposition et de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de mauvais traitement, il appartient aux autorités nationales de se montrer aussi rigoureuses que possible et de procéder à un examen attentif des griefs tirés de l'article 3 sans quoi les recours perdent de leur effectivité (M.S.S. c. Belgique et Grèce [GC], no 30696/09, § 388, CEDH 2011). Un tel examen doit permettre d'écarter tout doute, aussi légitime soit-il, quant au caractère mal fondé d'une demande de protection et ce, quelle que soit l'étendue des compétences de l'autorité chargée du contrôle (Singh et autres, précité, § 103).

67. La Cour estime qu'en l'absence de réexamen par les instances nationales du risque encouru par les requérants à la lumière des documents produits à l'appui de leur quatrième demande d'asile, ces instances ne disposaient pas d'éléments suffisants pour être assurées qu'en cas de renvoi vers la Russie, les requérants ne couraient pas de risque concret et réel de traitements contraires à l'article 3 de la Convention. Il s'ensuit que, si les requérants devaient être envoyés vers la Russie sans examen desdits documents, il y aurait violation de l'article 3 (voir, mutatis mutandis, Tarakhel c. Suisse [GC], no 29217/12, §§ 121-122, CEDH 2014 (extraits). »

Het volledig ontbreken van een onderzoek naar risico schending art. 3 EVRM bij terugkeer naar Somalië, houdt een risico van refoulement en voorwaardelijke schending art. 3 EVRM in. Verzoeker maakt een prima facie schending van art. 3 EVRM aannemelijk doordat hij overgebracht wordt naar Mogadishu zonder dat een risico op behandeling in strijd met art. 3 EVRM onderzocht werd."

2.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

2.3.2.3. De verzoekende partij kan niet gevolgd worden in haar betoog dat zij wordt teruggedreven naar Somalië zonder evaluatie van een risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM in Somalië. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij op 6 juli 2017 een eerste asielaanvraag indiende, naar aanleiding waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een onderzoek instelde en op 28 juli 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus nam. Tegen voormelde beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 190 861 van 23 augustus 2017 oordeelde de Raad onder meer als volgt:

"De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is mutatis mutandis gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

(...), maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde."

En:

"De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers recente verblijf in en herkomst van Jowhara in Somalië. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas, dat zich aldaar zou hebben afgespeeld medio 2017.

(...).

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.5. Verzoeker stelt verder in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Daarbij verwijst hij naar en citeert hij uit algemene informatie over de humanitaire en de veiligheids- en mensenrechtensituatie in Somalië. Ter terechtzitting legt hij bovendien enkele persartikels over de situatie in Jowhar neer.

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst echter niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoeker maakt omwille van de hoger gedane vaststellingen zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats(en) van verzoeker voor zijn komst naar België of over de vraag of verzoeker afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij op 28 augustus 2017 een tweede asielaanvraag indiende, naar aanleiding waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een onderzoek instelde en op 31 augustus 2017 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag nam.

Tegen voormelde beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 191 796 van 11 september 2017 oordeelde de Raad onder meer als volgt:

“Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

“- Artikel 48/3 §1 van de Vreemdelingenwet [...]

- Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag [...]

- Artikel 3 van het EVRM [...]

- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

- Het zorgvuldigheidsbeginsel”.

(...)

Hij licht toe als volgt:

(...)

Hij stelt dat hij bij een teruggedrijving naar Somalië een risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, zonder dat dit werd onderzocht. Hij verwijst naar zijn persoonlijke vervolging door Al Shabaab en de onmenselijke levensomstandigheden in Somalië. Er is niet alleen hongersnood en een gebrek aan drinkwater, maar er heerst ook een volstrekt onveilige situatie. Een van de oorzaken van die onveiligheid is Al Shabaab. Er vallen ook regelmatig burgerdoden door het gewelddadig optreden van de tegenstanders van Al Shabaab. Tot slot heerst er armoede.

Verzoeker besluit dat het onderzoek van de Commissaris-generaal zich focuste op zijn recente verblijf in Somalië en dit ongeloofwaardig achtte. Het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of van het reëel risico op ernstige schade werd niet uitgevoerd. Hij dreigt te worden teruggedreven naar Mogadishu zonder dat een onderzoek werd gedaan naar het risico op refoulement en haalt rechtspraak van de Raad en het EHRM aan.

(...)

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende documenten bij het verzoekschrift:

(...)

- UNHCR's Position on Returns to Southern and Central Somalia (Update I) (stuk 7)

- een rapport “Report of the Independent Expert on the situation of human rights in Somalia” (stuk 8)

- een rapport “Somalia, Events of 2016” van hrw.org (stuk 9)

- een rapport “Somalia 2016/2017” van amnesty.org (stuk 10).

(...)

Verzoeker verwijst tot slot naar algemene informatie, zoals vervat in UNHCR's Position on Returns to Southern and Central Somalia (Update I), een rapport “Report of the Independent Expert on the

situation of human rights in Somalia”, een rapport “*Somalia, Events of 2016*” van hrw.org en een rapport “*Somalia 2016/2017*” van amnesty.org (verzoekschrift, stukken 7-10). Deze informatie is louter algemeen van aard zijn en toont anderszins evenmin aan dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen. Bovendien heeft verzoeker deze elementen reeds voorgelegd in het kader van zijn eerste asielaanvraag en heeft de Raad hierover reeds standpunt ingenomen in het arrest nr. 190 861 van 23 augustus 2017, behoudens wat UNHCR's Position on Returns to Southern and Central Somalia (Update I) betreft.

UNHCR stelt in zijn standpunt over terugkeer naar Zuid- en Centraal-Somalië van mei 2016 dat de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu en in de rest van Zuid- en Centraal Somalië nog steeds onstabiel is. UNHCR geeft daarbij aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR staat algemeen negatief tegenover een gedwongen terugkeer naar dergelijke gebieden in Zuid- en Centraal-Somalië. Echter nergens adviseert UNHCR om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied waar hij vandaan komt en met zijn persoonlijk profiel.

In zoverre verzoeker opnieuw lijkt aan te voeren dat elke terugkeer naar Somalië uitgesloten dient te worden, zoals hij dit reeds heeft aangevoerd tijdens zijn eerste asielaanvraag, merkt de Raad op dat in het onderzoek van de eerste asielaanvraag werd opgemerkt dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, waarbij aan verzoekers recente verblijf in en herkomst van Jowhar in Somalië geen geloof kan worden gehecht. Ook verzoekers problemen die zich aldaar zou hebben afgespeeld medio 2017 kunnen bijgevolg niet als aannemelijk worden beschouwd. Tevens heeft verzoeker weliswaar een algemene situatie in zijn land van herkomst aangevoerd, maar nagelaten enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk, zodat noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats(en) van verzoeker voor zijn komst naar België of over de vraag of verzoeker afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet waar geen vrees of geen risico aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden en herhalen dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een risico zou lopen op refoulement.

Verzoeker die thans in het verzoekschrift insisteert op een verdere beoordeling van het risico op refoulement bij een terugkeer specifiek naar Mogadishu, komt in wezen niet verder dan de verwijzing naar enkele algemene bronnen die reeds werden beoordeeld in het kader van zijn eerste asielaanvraag. Het staat immers vast dat verzoekers verklaringen bewust de ware toedracht van zijn asielaanvraag verbergen en dat de documenten die hij bijbrengt geen bewijswaarde hebben.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) heeft in het arrest van 5 september 2013 in de zaak nr. 886/11 (K.A.B. t. Zweden) geoordeeld dat de veiligheidssituatie in Mogadishu is verbeterd sinds 2011, dan wel het begin van 2012. Het Hof stelt op basis van de beschikbare landeninformatie vast dat de situatie op dat moment in Mogadishu niet van dien aard is dat een ieder die aanwezig is in de stad een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Bovendien bevestigde het EHRM dit standpunt in zijn arrest van 10 september 2015 in zaak nr. 4601/14 (R.H. t. Zweden). In paragraaf 67 wordt overwogen dat de beschikbare bronnen niet laten zien dat de situatie in Mogadishu is verslechterd sinds september 2013.

Bijkomend acht de Raad de volgende relevante elementen voldoende aannemelijk voor de beoordeling van het risico op refoulement bij een terugkeer specifiek naar Mogadishu. Het is aannemelijk dat minstens verzoekers familie en clan in Mogadishu verblijft (CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 9-10). Verzoekers voorgehouden profiel is aannemelijk in de mate dat hij een jongeman is van bijna dertig jaar oud, die er in geslaagd is om via een smokkelaar met een vals paspoort vanuit Dubai en via Istanbul

naar België te vliegen om er een asielaanvraag in te dienen. Deze reis die 6000 USD heeft gekost, werd betaald door zijn moeder, die ook verzoeker de documenten zou hebben opgestuurd vanuit Mogadishu die hij thans ter zitting neerlegt (Ibid., p. 23). Verzoeker heeft nooit moeten werken tot 2015, heeft een maand gewoon in Mogadishu kunnen verblijven bij een familielid voor zijn vertrek (Ibid., p. 10), zodat verzoeker, zelf dan wel via zijn familiaal netwerk, een zekere financiële onafhankelijkheid heeft. Uit het relaas dat verzoeker brengt, kan de Raad afleiden dat hij een universitaire opleiding ambieert en hierover zeer goed geïnformeerd is. Zijn verstandelijke capaciteiten blijken uit het feit dat verzoeker feilloos de naam van het vals paspoort kent, alsook de geboortedata van zijn drie kinderen en zijn job als kledingverkoper combineert met avondlessen Engels met het oog op een verdere universitaire studie aan de Hamar (Mogadishu) University. Verzoeker begrijpt en spreekt zowel Somali als Engels dat hij doorheen zijn antwoorden tijdens het CGVS-interview gebruikt. In casu maakt verzoeker onvoldoende elementen aannemelijk dat hij niet naar Mogadishu kan worden teruggeleid, nu op een met redenen omklede wijze werd geoordeeld of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

De Raad is van oordeel dat verzoeker naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Voorts treedt de Raad de Commissaris-generaal bij dat, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze werd geoordeeld of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen."

2.3.2.4. De Raad stelt vast dat de uiteenzetting van het eerste en enig middel, ingeroepen in huidige procedure, door de verzoekende partij identiek is aan een onderdeel van de uiteenzetting van haar middelen in haar beroep in volle rechtsmacht gericht tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2017, waarbij haar tweede asielaanvraag niet in overweging werd genomen. De Raad oordeelde in zijn arrest nr. 191 796 van 11 september 2017 over het ingediende beroep en de aangevoerde grieven, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

De door de verzoekende partij aangevoerde grieven werden bijgevolg reeds onderzocht door de Raad in het kader van de beoordeling van de tweede asielaanvraag van de verzoekende partij. De Raad verwijst naar deze beoordeling. De Raad heeft geoordeeld dat de verzoekende partij naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Dit impliceert dat geen nieuwe elementen voorliggen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst dient te vrezen voor haar leven of het risico loopt te worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. De Raad heeft voorts geoordeeld dat op een met reden omklede wijze werd geoordeeld of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

De Raad kan dus enkel maar vaststellen dat wel degelijk reeds een onderzoek gebeurde naar het risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bij een terugdrijving naar Somalië, Mogadishu.

2.3.2.5. De verzoekende partij maakt aldus *prima facie* niet aannemelijk dat enig verder onderzoek zich nog opdrong of dat er sprake is van een ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij maakt *prima facie* een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

Het eerste en enig middel is niet ernstig.

2.3.3. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, wordt aangevoerd.

2.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

N. VERMANDER